

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **D. K.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2016, č. j. KrÚ 1266/2016/ODSH/14, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 10. 11. 2016, č. j. 52 A 41/2016 – 61,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 10. 11. 2016, č. j. 52 A 41/2016 – 61, **se zrušuje**.
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 15. 1. 2016, č. j. KrÚ 1266/2016/ODSH/14, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 20 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce byl příkazem Městského úřadu Litomyšl (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 8. 6. 2015 shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v rozhodném znění. Proti tomuto příkazu

podal žalobce odpor, načež správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí ze dne 1. 10. 2015, č. j. MěÚ Litomyšl 26532/2015, jímž opětovně rozhodl, že se žalobce dopustil přestupku podle shora uvedeného ustanovení zákona o silničním provozu. Přestupku se měl dopustit tím, že dne 18. 5. 2015 v obci Litomyšl v ulici Na Lánech u domu č. p. 21 jako řidič motorového vozidla značky Renault překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h (po odečtení odchylky byla výsledná rychlost 63 km/h), čímž minimálně ve formě nevědomé nedbalosti porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl.

[2] Žalobu proti napadenému rozhodnutí poté Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“) zamítl. Krajský soud shledal, že podklady, které správní orgány opatřily, plně postačovaly k prokázání viny. Účelové a spekulativní žalobní námitky nemohly závěr správních orgánů vyvrátit ani vzbudit důvodné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu věci. Žalobní námitky byly dle mínění krajského soudu součástí obstrukční taktiky spojené s osobami zmocněnce Ing. J. a advokáta Mgr. Topola, jejímž cílem je dosažení prekluze odpovědnosti za přestupek. Účelovost spatřoval krajský soud zejména v tom, že zmocněnec – stejně jako v jiných řízeních o přestupku – se neúčastnil jednání, námitky podal až po vydání prvostupňového rozhodnutí s cílem zamezit správnímu orgánu prvního stupně vypořádat se s nimi již ve svém rozhodnutí, následně podal blanketní odvolání a věcné námitky vznesl až v žalobě.

[3] Krajský soud pokládal za podstatné, že rychlost vozidla byla změřena rychloměrem, který splňoval všechny zákonné požadavky, a že správní orgány vycházely z úředního záznamu, oznámení o přestupku, ověřovacího listu k rychloměru, vyjádření společnosti vyrábějící rychloměr, fotodokumentace, výsledků zasahujících strážníků a sdělení policie o určení míst pro měření rychlosti. V řízení před správním orgánem prvního stupně žalobce tvrdil, že na místě samém zjistil, že rychloměr nebyl opatřen úředními značkami. Povinností správního orgánu však nebylo prověřovat jakoukoli účelovou verzi skutkového stavu a břemeno důkazní tížilo žalobce. Tvrzení o absenci úředních značek označil krajský soud za spekulativní a poznamenal, že lze těžko věřit tomu, že se žalobce skutečně šel o existenci úředních značek přesvědčit. Pokud by žalobce nějaké nedostatky v tomto směru zjistil, jistě by je uvedl již do oznámení přestupku a nikoli až prostřednictvím zástupce ve správním řízení. Ani nepodložená argumentace žalobce, že nelze dovodit, že měření bylo provedeno skutečně tím rychloměrem, k němuž byl do spisu založen ověřovací list, nevzbudila v krajském soudu jakékoli důvodné pochybnosti o zjištěném stavu věci. Pokud měl žalobce pochybnosti o kvalitě měření, mohl navíc postupovat podle § 11a zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, což neučinil.

[4] Za nevěrohodnou a spekulativní označil krajský soud také námitku, že rychlost nebyla změřena vozidlu řízenému žalobcem, neboť jeho vozidlo nemá na přední kapotě polepy, zatímco vozidlo na fotografii založené ve spise je má. Krajský soud poznamenal, že žalobce (resp. jeho zástupce) v podstatě obviňuje strážníky ze lži, přičemž soud neshledal žádný důvod, proč by měl o věrohodnosti podkladů týkajících se identifikace měřeného vozidla pochybovat, a ani žalobce žádnou okolnost zpochybňující věrohodnost svědeckých výpovědí strážníků neuvedl. Provádět dokazování ohledáním žalobcova vozidla pokládal

pokračování

krajský soud za nadbytečné, neboť polepy lze odstranit či vyměnit a podstatné je pouze to, zda vozidlo mělo polepy v době měření rychlosti.

[5] Na tom, že bylo ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně uvedeno, že žalobce spáchal přestupek minimálně ve formě nevědomé nedbalosti, neshledal krajský soud ničeho vadného. Nedbalostní forma žalobcova jednání plně postačovala. Určení výměry sankce pak měl krajský soud za přezkoumatelné i zákonné a neshledal, že by byl porušen zákaz dvojího přičítání téhož. Krajský soud dal žalobci zapravdu, že institut zahlazení odsouzení lze analogicky užít i ve prospěch obviněného při ukládání sankcí v přestupkovém řízení, a proto je správní orgán při určování sankce povinen přihlédnout k tomu, že dříve spáchaný přestupek již byl zahlazen. V případě žalobce však podmínky pro aplikaci institutu zahlazení splněny nebyly, neboť žalobci nebyl ve správním řízení uložen trest zákazu řízení motorových vozidel, a tak správní orgány mohly přihlédnout k jeho předchozímu přestupkovému jednání jako k přitěžující okolnosti.

[6] Krajský soud přisvědčil žalobci také v tom, že měl právo být v průběhu správního řízení informován o úřední osobě, jež byla oprávněna o věci rozhodovat. S ohledem na to, že žalobce v žalobě netvrdil, že měl pochybnosti o nepodjatosti této osoby, však neměla absence informace o oprávněné úřední osobě za následek nezákonné rozhodnutí. Neinformování žalobce tedy bylo jen formálním pochybením, jež nevyústilo ve zkrácení jeho procesních práv.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. Nesouhlasí s názorem krajského soudu, že jeho tvrzení o absenci úředních značek bylo obstrukční a spekulativní, a upozorňuje na to, že správní spis neobsahuje jediný důkaz, který by stěžovatelovo tvrzení vyvracel. Své sdělení nemusel stěžovatel nijak dokazovat, neboť je má za nesporné, když nebyl prokázán opak. Argumentace krajského soudu, že rychloměr byl ověřen, jelikož k němu byl vydán ověřovací list, je nesprávná, protože platnost ověření může zaniknout odstraněním úředních značek. Měření rychlosti tudíž nebylo provedeno ověřeným měřidlem.

[8] Stěžovatel dále podotýká, že na fotografii vozidla z rychloměru není rozpoznatelná registrační značka a navíc jsou na kapotě vozidla jakési polepy, avšak stěžovatelovo vozidlo nikdy žádné polepy na kapotě nemělo. Pokud krajský soud jeho námitku *a priori* posoudil jako účelovou a obstrukční, je třeba pochybovat o tom, zda se stěžovateli dostalo spravedlivého posouzení věci. Žalovaný upřednostnil verzi zasahujících strážníků před verzí stěžovatele, aniž měl indicie o snížené věrohodnosti stěžovatelova tvrzení, čímž postupoval v rozporu se zásadou *in dubio pro reo*, a stejného pochybení se měl dopustit také krajský soud. Žalovaný nadto pouze konstatoval, že stěžovatelovo tvrzení bylo účelové, tento svůj závěr však nezduvodnil. Pokud krajský soud následně žalobní námitku vypořádal tak, že ji rovněž označil za účelovou, nelze jeho zdůvodnění pokládat za řádné. Stěžovatel dále zmiňuje, že navrhoval provedení důkazu ohledáním svého vozidla, což mohlo vést ke zjištění, že se na kapotě žádný polep nenachází a nikdy nenacházel. I kdyby byl polep odstraněn, zůstaly by po něm totiž stopy, např. vyšisovaný lak. Krajský soud se

proto zmýlil, když uvedl, že provádění dokazování se zpětnou účinností by nemohlo důvodnost námitky prokázat. Mimoto činí cena polepů desetitisíce, a tak se jeví nelogické je odstraňovat s cílem vyhnout se pokutě ve výši 1500 Kč. Žalovaný tím, že dopředu predikoval, že stěžovatel polep odstraní, nerespektoval zásadu presumpce neviny. S ohledem na shora uvedené nebylo dle mínění stěžovatele prokázáno, že vozidlo na fotografii z rychloměru bylo vozidlem stěžovatele.

[9] Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo dle názoru stěžovatele nezákonné pro rozpor se zásadou materiální pravdy, jelikož přetrvaly důvodné pochybnosti o tom, zda stěžovatel spáchal přestupek zaviněně. Správní orgány se omezily toliko na konstatování, že se stěžovatel přestupku dopustil minimálně ve formě nevědomé nedbalosti. V řízení o přestupku je však nutné dojít k jednoznačnému závěru a ten podložit skutkovými zjištěními a přezkoumatelnými úvahami. Výrok nabízející alternativní formy zavinění aprobovat nelze, neboť forma zavinění je obligatorním znakem přestupku. Na žalobní bod týkající se formy zavinění krajský soud reagoval pouze povrchně a žalobní námitku nevyvrátil.

[10] Určení výše sankce za přestupek má stěžovatel za nepřezkoumatelné. Správní orgán prvního stupně uložil sankci o 33 % vyšší, než uložit mohl bez toho, aby své rozhodnutí odůvodnil, a neuvedl, jaké skutečnosti pokládal za polehčující a přitěžující. Krajský soud pak výši sankce aproboval s tím, že stěžovatel ohrozil zákonem chráněný zájem. Ohrožení zákonem chráněného zájmu je ovšem obligatorním znakem přestupku, a nemůže být zároveň bráno jako přitěžující okolnost, jinak by byl porušen zákaz dvojího přičítání téhož. Stěžovatel dále namítá, že jako přitěžující okolnost nemohlo být zohledněno to, že měl čtyři záznamy v kartě řidiče, neboť bylo namístě aplikovat analogicky institut zahlazení odsouzení. Názor krajského soudu, že podmínky pro zahlazení nebyly dány, nepokládá za správný. Zatímco krajský soud dospěl k závěru, že institut zahlazení se neuplatní, byla-li přestupci uložena pouze pokuta (a nikoli také vedlejší trest zákazu činnosti), stěžovatel zastává názor opačný. Zda bylo namístě zahlazení odsouzení aplikovat, měly navíc správní orgány posuzovat z úřední povinnosti, což neučinily. Ani k okolnostem podle § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v rozhodném znění, správní orgány dostatečně nepřihlédly.

[11] Ačkoliv stěžovatel ve správním řízení požádal o informaci, kdo bude rozhodovat o jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, odpověď nedostal. Krajský soud nesprávně uvedl, že taková vada nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Stěžovatel sice v žalobě neuvedl důvody, pro které oprávněná úřední osoba byla podjatá, to však nevadí, neboť subjektem, který měl námitku podjatosti hodnotit, nebyl krajský soud. Kdyby námitku podjatosti zdůvodnil v žalobě a krajský soud ji posuzoval, byl by tím stěžovatel zkrácen na svých právech, neboť by byl připraven o jednu instanci. Samotná skutečnost, že stěžovatel nemohl ve správním řízení uplatnit námitku podjatosti, tak nepochybně mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

[12] V poslední stížní námitce stěžovatel upozorňuje na to, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 114/2014 je bodový záznam sankcí. Vzhledem k tomu, že výrok rozhodnutí o přestupku má obsahovat druh a výměru sankce, má

pokračování

neuvedení bodového postihu ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně za následek jeho nezákonnost.

[13] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje se závěry krajského soudu a setrvává na svém názoru uvedeném v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel [§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[15] Stěžovatel nepodřadil své námitky pod žádný ze zákonem stanovených důvodů podle § 103 odst. 1 s. ř. s. Z jeho kasační stížnosti je však zřejmé, že uplatňuje důvody dle písm. a), b) a d), neboť namítá nesprávné posouzení právních otázek krajským soudem, vady správního řízení a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Subsumpce kasačních důvodů pod zákonná ustanovení je součástí právního hodnocení Nejvyšším správním soudem a nejde o nedostatek návrhu, který by bránil jeho věcnému projednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 – 50, publ. pod č. 161/2004 Sb. NSS; veškerá judikatura zdejšího soudu je dostupná z www.nssoud.cz). Kasační stížnost je tedy přípustná.

[16] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přitom shledal, že kasační stížnost je důvodná a je namístě zrušit nejen napadený rozsudek, ale také napadené rozhodnutí. V zájmu procesní ekonomie Nejvyšší správní soud vypořádal také nedůvodné stížní námitky, které byly na důvodných nezávislé a jejichž posouzení nebylo s ohledem na výsledek tohoto řízení nadbytečné.

III. 1. Přezkoumatelnost napadeného rozsudku

[17] Nejvyšší správní soud na úvod konstatuje, že stěžovatel poté, co byl zastaven policejní hlídkou a seznámen s obviněním, nechtěl řešit přestupek v blokovém řízení. K oznámení o dopravním přestupku se písemně nevyjádřil a odmítl ho podepsat. Proti příkazu ze dne 8. 6. 2015 podal blanketní odpor. K jednání před správním orgánem prvního stupně se, ač řádně předvolán, nedostavil a prostřednictvím svého zmocněnce vzkázal, že netrvá na své účasti při jednání. Zmocněnec se během jednání seznámil s obsahem správního spisu, nic k věci nesdělil, neuvedl další skutečnosti a vyslýchaným strážníkům položil několik otázek týkajících se měření rychlosti a užitého rychloměru. Písemné vyjádření k věci samé zmocněnec nezaslal správnímu orgánu prvního stupně ve stanovené lhůtě, ale až po vydání prvostupňového rozhodnutí, proti němuž následně podal blanketní odvolání, které taktéž ve lhůtě (ani později) nedoplnil.

[18] Na souzenou věc tedy z důvodu pasivity stěžovatele ve správním řízení dopadají závěry nedávno vydaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71, podle něhož bez ohledu na to, jakou procesní taktiku obviněný v řízení o přestupku zvolí, je to vždy správní orgán, kdo nese odpovědnost za zjištění skutkového stavu věci. „[S]kutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní, automaticky neznamená, a s ohledem na princip plné jurisdikce ani nemůže znamenat, že tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které obviněný z přestupku poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem, jsou bez dalšího nepřijatelné.“ Právem obviněného je zvolit si způsob obhajoby a bez ohledu na to je povinností správního orgánu zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. „Krajský soud je proto v mezích žalobních bodů povinen přezkoumat, zda správní orgány - nezávisle i na případné pasivitě obviněného v řízení o přestupku – této své povinnosti v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku dostaly. (...) Krajský soud tedy na základě žaloby přezkoumá, zda správní orgány v řízení o přestupku opatřily takovou sadu důkazů, která po provedeném zhodnocení s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že se obviněný příslušného přestupku (skutku) dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku. Dospěje-li k závěru, že správní orgán své povinnosti zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dostal, může krajský soud nově uplatněná žalobní tvrzení ve světle takto zjištěného skutkového a právního stavu věci shledat irelevantními (tj. soud zjistí, že s řízením nijak nesouvisí a nejsou pro jeho výsledek podstatná nebo jsou zcela nadbytečná) nebo nevěrohodnými (tj. soud jejich pravdivosti ve světle dostatečně zjištěného skutkového stavu věci neuvěří) a nově vznesené důkazní návrhy k jejich prokázání jako nadbytečné odmítnout. Tyto své závěry však krajský soud musí vždy náležitě odůvodnit. Naopak pokud krajský soud zjistí, že správní orgány v řízení o přestupku nepostupovaly v souladu s požadavkem na zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhovaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil. (...) Přitom platí, jak bylo uvedeno shora, že smyslem soudního přezkumu ve správním soudnictví není nahrazovat činnost správních orgánů a vyprazdňovat účel správního řízení. Pokud tedy krajský soud dospěje k závěru, že nedostatky ve zjištění skutkového stavu jsou takového rozsahu, že jejich odstraňování by znamenalo nahradit činnost správních orgánů, uloží soud tuto povinnost správnímu orgánu“ (důraz přidán).

[19] Krajský soud shledal řadu žalobních námitek účelovými, nevěrohodnými či spekulativními, což nebylo s ohledem na shora uvedené závěry rozšířeného senátu a stěžovatelovu pasivitu v průběhu správního řízení nutně nesprávné. V případech jako tento je nicméně třeba mít na zřeteli požadavek důkladného zdůvodnění závěrů soudu o nedostatečné úrovni námitek, jež byly poprvé řádně uplatněny až v řízení o žalobě. Takové výtky nelze bez dalšího odmítnout pouze se slovy, že jim soud nevěří, že je má za obstrukční či lživé nebo že nevidí důvod, proč by jim měl přisvědčit, ale je třeba takto silné hodnocení náležitě zdůvodnit. Ani skutečnost, že je přestupce zastoupen zmocněncem či advokátem, o němž je soudu z rozhodovací činnosti známo, že uplatňuje účelové nebo dokonce nepravdivé argumenty, nemůže vést k tomu, aby odhlédl od zásady materiální pravdy a požadavku přesvědčivého a pečlivého zdůvodnění soudních a správních rozhodnutí. Nejvyšší správní soud si nemohl nevšimnout, že odůvodnění napadeného

pokračování

rozsudku na některých místech tenduje ke zjednodušeným závěrům o účelovosti a obstrukcích. Krajskému soudu je tak nutno v první řadě vytknout, že své úvahy v tomto směru pečlivěji nerozvinul. Z napadeného rozsudku je však vždy vysledovatelné, proč krajský soud jednotlivým žalobním výtkám nepřisvědčil a proč je měl za nevěrohodné, a tak lze uzavřít, že hranice přezkoumatelnosti překročena nebyla.

III. 2. Absence úředních značek

[20] Podle § 7 odst. 2 vyhlášky ministerstva průmyslu a obchodu č. 262/2000 Sb., kterou se zajišťuje jednotnost a správnost měřidel a měření, ve znění pozdějších předpisů, zaniká platnost ověření stanoveného měřidla mimo jiné uplynutím doby jeho platnosti [písm. a)] nebo v případě znehodnocení, popřípadě odstranění úřední značky [písm. d)].

[21] Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že rychlost byla měřena schváleným silničním radarovým rychloměrem ProLaser III PL-DOK, k němuž byl dne 6. 2. 2015 vydán ověřovací list s platností jednoho roku, podle něhož bylo ověření provedeno vystavením tohoto listu a nalepením pěti úředních značek na měřidlo. Rychlost měřil policista, který byl k této činnosti proškolen, což dokazuje potvrzení o absolvování školení založené ve spise. Z výpovědi strážníka L. M., jenž rychloměr obsluhoval, plyne, že použitý rychloměr byl jediný, kterým Městská policie Litomyšl v rozhodné době disponovala.

[22] Stěžovatel má nepochybně pravdu, že platnost ověření může zaniknout před uplynutím její doby poškozením nebo odstraněním úředních značek, neboť to plyne přímo ze shora citovaného ustanovení vyhlášky č. 262/2000 Sb. Stěžovateli lze také přisvědčit, že správní spis neobsahuje žádný důkazní prostředek, který by nepravdivost jeho tvrzení o absenci úředních značek přímo vyvracel (tím by mohla být například fotografie rychloměru nebo výpověď strážníků explicitně potvrzující, že rychloměr byl úředními značkami opatřen). Nejvyšší správní soud však má ve shodě s krajským soudem stěžovatelovo tvrzení, že na rychloměru nebyly žádné úřední značky, s ohledem na okolnosti souzené věci za nevěrohodné. Pravděpodobnost stěžovatelova tvrzení je snížena už jen tím, že měření prováděl řádně proškolený strážník a užitý rychloměr byl jediný, který zasahující městská policie měla, a tedy lze předpokládat, že si platnost jeho ověření hlídala. K závěru o nevěrohodnosti nicméně Nejvyšší správní soud vede především to, že stěžovatel, ač tvrdí, že absenci úředních značek zjistil již na místě samém, toto zjištění nezaznamenal do oznámení o dopravním přestupku ani si rychloměr nevyfotografoval například mobilním telefonem, aby mohl své zjištění později doložit. Na absenci úředních značek neupozornil ani stěžovatelův zmocněnec během jednání před správním orgánem prvního stupně, který navíc žádnou z otázek položených strážníkům při výslechu necílil na existenci úředních značek. Ačkoli měl stěžovatel řadu příležitostí k dřívějšímu uplatnění své (nepodložené) argumentace, vznesl ji poprvé až s odstupem téměř pěti měsíců od chvíle, kdy mu byl přestupek oznámen (a to navíc v opožděně podaném vyjádření). Za těchto specifických okolností Nejvyšší správní soud aprobuje závěr krajského soudu o nevěrohodnosti obrany stěžovatele a z toho plynoucí nezpůsobilosti zpochybnit zjištěný skutkový stav věci.

III. 3. Dostatečnost zjištěného skutkového stavu věci

[23] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci tkvící v tom, že přetrvávají pochybnosti, zda vozidlo, jehož rychlost byla změřena, bylo vozidlem stěžovatele. Obdobně jako krajský soud přitom shledal, že správní orgány opatřily takovou sadu důkazů, která s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že se stěžovatel přestupku, jenž mu byl kladen za vinu, dopustil.

[24] Z úředního záznamu k dopravnímu přestupku ze dne 27. 5. 2015 a ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů shodně plyne, že hlídka městské policie zastavila vozidlo stěžovatele bezprostředně po provedeném měření rychlosti. Strážníci se shodli na tom, že měli vozidlo od okamžiku změření rychlosti po zastavení na dohled, řidič byl ve vozidle sám a před zastavením z vozidla nikdo nevystoupil ani do něj nikdo nenastoupil. Ve správním spise je dále založena fotografie z rychloměru, na níž je zachyceno bílé vozidlo, na jehož přední masce je dobře rozpoznatelné logo Renault ve tvaru kosočtverce. Registrační značka je rozmazaná, nikoli však zcela nečitelná. Z obrysů prvních šesti znaků je dle Nejvyššího správního soudu zřejmé, že jde o X. Poslední znak registrační znaky není jednoznačně identifikovatelný, neboť může jít o číslici 3 i 5. Kapota vozidla na fotografii má na sobě jakési polepy, ve vozidle lze spatřit pouze řidiče.

[25] Podle rozhodnutí správních orgánů obou stupňů se stěžovatel dopustil překročení maximální dovolené rychlosti při řízení vozidla Renault, registrační značky X. Tento závěr je podložen listinami založenými ve správním spise, a to výše popsanou fotografií z rychloměru, úředním záznamem k dopravnímu přestupku, oznámením o dopravním přestupku a protokolem o ústním projednání dopravního přestupku v nepřítomnosti obviněného, v němž je zaznamenána výpověď strážníků. Přestože všechny symboly registrační značky na fotografii z rychloměru nejsou dobře čitelné, jejich významná část je. Tuto skutečnost pokládá Nejvyšší správní soud za podstatnou pro závěr o ztotožnění vozidla na fotografii s vozidlem stěžovatele. Za nanejvýš nepravděpodobné naopak zdejší soud považuje to, že by se v konkrétním čase na konkrétním místě mohlo vyskytovat vozidlo stejné tovární značky a barvy s téměř totožnou registrační značkou a že by stěžovatel nevyužil první příležitosti v řízení, aby jednoznačně odmítl, že by se jednalo o jeho vozidlo.

[26] Ani ve srovnání s jinými případy, kdy Nejvyšší správní soud taktéž řešil otázku průkaznosti fotografie z rychloměru, nevzbuzuje nyní souzená věc pochybnosti o řádně zjištěném skutkovém stavu věci. Rozsudkem ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016 – 36, například zdejší soud nepokládal kombinaci fotografie z rychloměru s dalšími důkazy za dostatečnou, v dané věci však byla fotografie velmi nekvalitní, neboť na ní nebylo možno rozeznat jediný symbol na registrační značce ani znak Volkswagen.

[27] K výtce stěžovatele, že žalovaný a krajský soud v rozporu se zásadou *in dubio pro reo* upřednostnili verzi strážníků o skutkových událostech před verzí stěžovatele bez toho, aby měli indicie o snížené věrohodnosti jedné nebo druhé „strany“, Nejvyšší správní soud předně poznamenává, že se stěžovatel zjevně dovolává judikatorních závěrů, které na jeho věc nedopadají. Podle judikatury zdejšího soudu by měl správní orgán v řízení o přestupku porovnat výpověď policisty s obranou obviněného s cílem učinit si závěr o jejich věrohodnosti a neměl by bez bližšího zkoumání označit jednu nebo druhou „stranu“

pokračování

za nevěrohodnou již z povahy věci. Měl by vycházet z toho, že policistu obecně lze považovat za nestranného svědka, pokud se neprokáže opak. Věrohodnost obviněného by pak měl zkoumat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, nikoli *a priori* předpokládat, že uvádí nepravdivé údaje. V souladu se zásadou presumpce nevinu, nebude-li mít správní orgán k dispozici indicie svědčící o snížené věrohodnosti svědectví policistů ani verze obviněného, nezbude mu než vynést osvobozující verdikt (viz rozsudek ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 – 27, citovaný v žalobě, na niž stěžovatel odkazuje v kasační stížnosti). Tyto závěry však byly vysloveny pro situace, kdy jediným důkazem o spáchání přestupku jsou výpovědi policistů (strážníků), kteří mu byli přítomni, a obviněný tyto výpovědi zpochybňuje. Taková situace v právě souzené věci nenastala. Vina stěžovatele nebyla prokázána jen vzájemně souladnými a vnitřně bezrozpornými výpověďmi zasahujících strážníků, ale také – a to především – průkaznou fotografií z rychloměru. Proti těmto důkazům stěžovatel staví tvrzení, že jeho vozidlo na rozdíl od vozidla na fotografii nemá a nikdy nemělo na kapotě žádné polepy. Věrohodnost tohoto tvrzení (které stejně jako v případě předešlé námitky stěžovatel poprvé vyslovil až s odstupem téměř pěti měsíců od oznámení přestupku v opožděném vyjádření) však vyvrací skutková zjištění, která správní orgány ve věci učinily. Není tedy pravdou, že žalovaný a krajský soud neměli indicie o snížené věrohodnosti stěžovatelovy verze, a jejich závěr o účelovosti stěžovatelova tvrzení má oporu ve skutkových zjištěních. Z důvodu nevěrohodnosti stěžovatelova tvrzení o absenci polepů na jeho vozidle, které bylo vyvráceno ostatními důkazy (barevná fotografie), neshledává Nejvyšší správní soud za chybné to, že žalovaný neprovedl důkaz ohledáním vozidla. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem krajského soudu, že podstatné je, zda mělo vozidlo polepy v okamžiku změření rychlosti, nikoli to, zda by je mělo v době ohledání vozidla. Skutečnost, že v době měření byly na kapotě vozu polepy, prokazuje fotografie z rychloměru. Stěžovatel naproti tomu žádný důkaz, který by byl způsobilý vyvrátit zjištění o přítomnosti polepů v rozhodné době, nenabídl. Důkazní návrh vznesený stěžovatelem za situace, kdy je zřejmé, že polepy lze snadno odstranit (i bez viditelného vlivu na vlastnosti laku kapoty, stalo-li by se tak krátce po jejich nalepení), proto byl správně vyhodnocen jako nadbytečný.

III. 4. Otázka zavinění

[28] Stěžovatel dále namítá nezákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které neobsahuje žádné úvahy ohledně zavinění stěžovatele. Krajskému soudu pak vytýká, že tuto otázku nesprávně a povrchně vypořádal.

[29] V posuzovaném případě správní orgán prvního stupně ve výroku svého rozhodnutí konstatoval, že stěžovatel se dopustil protiprávního jednání minimálně ve formě nedbalosti nevědomé. Pro naplnění zavinění formou nevědomé nedbalosti musí být kumulativně naplněny dva znaky. Prvním z nich je, že pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a druhým je skutečnost, že pachatel o tom vzhledem k okolnostem a svým poměrům vědět měl a mohl [§ 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích]. Podle § 3 zákona o přestupcích přitom platí, že k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.

[30] Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem nespatřuje nezákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v užití formulace „*minimálně ve formě*

nedbalosti nevědomě“ ve výroku, neboť prokázání této formy zavinění postačovalo k naplnění subjektivní stránky skutkové podstaty přestupku, který byl stěžovateli kladen za vinu. Takto formulovaný výrok nevzbuzuje pochybnosti, zda přestupce jednal zaviněně, a v jistém ohledu jej lze chápat i jako promítnutí zásady *in dubio pro reo* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016 – 37).

[31] Správním orgánům je třeba vytknout, že ve svých rozhodnutích výslovně nepředestřely úvahy o nedbalostním jednání stěžovatele. Závěr o tom, že se stěžovatel dopustil jednání přinejmenším ve formě nevědomé nedbalosti, z jejich rozhodnutí nicméně implicitně plyne a Nejvyšší správní soud nemá pochybnosti o tom, že se jej podařilo ve správním řízení prokázat. Pravidlo, že řidič smí jet v obci rychlostí maximálně 50 km/h [a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, maximálně rychlostí 80 km/h (§ 18 odst. 4 zákona o silničním provozu)], je natolik elementární, že jej má, resp. musí, znát i nezkušený řidič začátečník. Stěžovatel jako účastník provozu na pozemních komunikacích měl a mohl vědět, že se v okamžiku změření rychlosti vozidla nacházel v obci, čemuž měl přizpůsobit rychlost jízdy. Skutečnost, že šlo o obec, musela být stěžovateli zřejmá nejen na základě dopravní značky označující začátek obce, ale také (a to i v nepravděpodobném případě, že obec v rozporu se zákonem nebyla osazena dopravní značkou začátek obce) z okolní zástavby, která je zachycena na fotografii založené ve správním spise. Stěžovatel tedy měl a mohl vědět, že překročením rychlosti 50 km/h může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Zavinění ve formě nevědomé nedbalosti bylo prokázáno už jen zjištěním správních orgánů o tom, že stěžovatel řídil v zastavěné obci vozidlo vyšší než povolenou rychlostí.

III. 5. Odůvodnění výše uložené pokuty

[32] Řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Ustanovení § 12 zákona o přestupcích obsahuje výčet hledisek, ke kterým je správní orgán povinen přihlédnout při stanovení druhu a výměry sankce. Správní orgán je povinen se při svých úvahách o konkrétní výši ukládané sankce těmito hledisky zabývat a srozumitelně a jednoznačně formulovat logické kroky, které jej ke stanovení konkrétní výše té které sankce vedly tak, aby odůvodnění její výše bylo následně soudem přezkoumatelné. Správní orgán je tak povinen se při ukládání sankce zabývat podrobně všemi hledisky, které zákon předpokládá, přesvědčivě odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl, a uvést, jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši ukládané sankce. Výše uložené sankce tak musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě taková její výše odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 – 52, nebo ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 As 280/2016 – 23).

[33] Odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nedostalo shora uvedeným požadavkům kladeným na řádné odůvodnění ukládané sankce, neboť správní orgán pouze obecně konstatoval, že některá kritéria dle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích hodnotil, bez toho, aby jejich konkrétní hodnocení do svého rozhodnutí zahrnul (srov. odůvodnění: „*Při uložení sankce správní orgán přihlédl k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a k míře zavinění přestupku, kdy se obviněný dopustil jednání*

pokračování

minimálně ve formě nedbalosti nevědomé“). Ani tvrzení, že „[t]ímto svým jednáním obviněný ohrozil bezpečnost silničního provozu jako zájem společnosti chráněný zákonem“, nesvědčí o individualizovaném posouzení okolností stěžovatelova případu, neboť přestupek, z něhož byl stěžovatel shledán vinným, je ohrožovacím deliktem a následek spočívající v ohrožení bezpečnosti silničního provozu je společný všem typově stejným nezákonným jednáním.

[34] Správní orgán prvního stupně rovněž pochybil, pokud při uložení sankce bez dalšího přihlédl jako k přítěžující okolnosti ke čtyřem záznamům o porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích dle evidenční karty řidiče.

[35] V rozsudku ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 As 82/2010 – 55, publ. pod č. 2291/2011 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl, že úprava odpovědnosti za přestupek výslovně nepočítá s institutem zahlázení odsouzení, kdy se na pachatele za určitých podmínek hledí, jako by vůbec nebyl odsouzen. Přestože podle zákona o silničním provozu je možné nepřetržitě evidovat v registru řidičů některé údaje [včetně informací o v minulosti spáchaných přestupcích, uložených a odečtených bodech v bodovém hodnocení řidiče, či o zákazech činnosti (viz § 119 téhož zákona)], je správní orgán při rozhodování o výši sankce za přestupek povinen hodnotit, zda není při přihlédnutí k pachateli dříve uloženým trestům možné analogicky využít institut trestního práva zahlázení odsouzení.

[36] Na citovaný judikát pak navázal rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 3. 5. 2013, č. j. 60 A 1/2013 – 49, publ. pod č. 2912/2013 Sb. NSS, podle něhož *„je třeba institut zahlázení odsouzení dle trestního zákoníku, resp. zákonnou fikci, že se na dotyčného hledí jako by nebyl odsouzen, analogicky aplikovat ve prospěch žalobce i při ukládání sankcí v přestupkovém řízení, neboť opačný postup by vedl k přísnějšímu přístupu k obviněnému v rámci přestupkového řízení než k obviněnému v řízení trestním. Na druhou stranu soud konstatuje, že správním orgánům nic nebrání v tom, aby ke skutečnosti, že žalobce v minulosti spáchal obdobné či další přestupky, za něž mu byly pravomocně uloženy v přestupkovém řízení sankce, přihlédl při hodnocení osoby žalobce a z takových okolností vyvodily příslušné závěry, pokud jde o sklony žalobce porušovat pravidla provozu na pozemních komunikacích, případně jakým způsobem.“*

[37] Stěžovatel měl v době rozhodování správního orgánu prvního stupně v evidenční kartě řidiče zaznamenány čtyři údaje o přestupcích, za které mu byly uloženy pokuty. Rozhodnutí v těchto čtyřech věcech nabylo právní moci ve dnech 29. 3. 2015, 28. 5. 2014, 18. 1. 2012 a 27. 8. 2008. Pravidla pro zahlázení odsouzení v případech, kdy došlo k uložení peněžitého trestu za přečin z nedbalosti, stanoví § 69 odst. 4 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a za úmyslný trestný čin § 105 odst. 1 písm. e) téhož zákona. S ohledem na pravidla dle uvedených ustanovení trestního zákoníku lze důvodně předpokládat, že na některé z přestupků, které stěžovatel spáchal, bylo možné institut zahlázení analogicky aplikovat. Jakákoli úvaha týkající se institutu zahlázení však v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zcela chybí. Současně nelze dovodit, že správní orgán prvního stupně přihlédl k minulosti spáchaným přestupkům jen v rámci hodnocení osoby přestupce, a nikoli jako k přítěžující okolnosti, neboť tomu v odůvodnění užitá formulace nenapovídá.

[38] Nejvyšší správní soud uzavírá, že odůvodnění výše uložené sankce v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nepřezkoumatelné, neboť z něj nelze vysledovat, jaká hlediska vedla k uložení konečné výše sankce, a zda a proč bylo možné přihlídnout k přestupkům, které stěžovatel spáchal v minulosti a za které byl potrestán, jako k přitěžující okolnosti. Ačkoli správní řízení tvoří jeden celek a vady prvostupňového rozhodnutí lze odstranit v řízení odvolacím, v souzené věci se tak nestalo, neboť žalovaný k výši uložené sankce poznamenal pouze, že byla uložena při spodní hranici zákonného rozpětí a zdůvodněna správním orgánem prvního stupně, čímž přenesl vadu nepřezkoumatelnosti i na napadené rozhodnutí. Obdobně pak krajský soud tím, že přezkoumal napadené rozhodnutí, které nebylo v části o výši uložené pokuty přezkoumání způsobilé, zatížil vadou nepřezkoumatelnosti i své vlastní rozhodnutí. Je proto dán zrušovací důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Jelikož již v řízení před krajským soudem bylo namístě zrušit napadené rozhodnutí, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že současně zrušil i je. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zůstalo nedotčeno, neboť jeho vady může zhojit žalovaný v novém rozhodnutí o odvolání.

[39] Pro úplnost Nejvyšší správní soud poznamenává, že nelze souhlasit s názorem krajského soudu, že institut zahlázení lze uplatnit jediné tehdy, pokud byl přestupci společně s pokutou uložen také zákaz řízení motorových vozidel. Je pravdou, že tak tomu bylo ve věci řešené Krajským soudem v Ústí nad Labem – pobočkou v Liberci ve shora citované věci sp. zn. 60 A 1/2013. Trestní zákoník však stanoví pravidla i pro zahlázení trestného činu, za nějž byl samostatně uložen peněžitý trest, a Nejvyšší správní soud neshledává jediný důvod, proč by nemohla být analogicky použita na případy, kdy byla za přestupek samostatně uložena pokuta. Krajským soudem navrhované řešení by nadto bylo nespravedlivé, neboť odsouzení za (zpravidla) závažnější přestupky, za které byl kromě pokuty uložen také zákaz činnosti, by zahlázeny být mohly, zatímco u těch mírnějších, za něž byla uložena jen pokuta, by zahlázení bylo vyloučeno.

III. 6. Neuvedení bodového postihu ve výroku

[40] V usnesení ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 – 55, publ. pod č. 3339/2016 Sb. NSS, rozšířený senát vyslovil, že záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona o přestupcích je „*trestem*“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Dále konstatoval, že řidiči, kterému byla uložena sankce za přestupek nebo trestný čin podle předmětného ustanovení, se v registru řidičů zaznamená stanovený počet bodů. „*Záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek nebo trestný čin, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno oznámení o uložení pokuty nebo rozhodnutí o uložení sankce za přestupek nebo trestný čin (§ 123b odst. 2 zákona o silničním provozu). Na žádost řidiče vydá příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností podle § 123b odst. 5 zákona o silničním provozu výpis z registru řidičů o jeho záznamech bodového hodnocení, stejně tak může tento ověřený výstup z registru řidičů o jeho záznamech bodového hodnocení na žádost řidiče podle § 123b odst. 6 zákona o silničním provozu vydat kontaktní místo veřejné správy (tzv. Czech Point). Tento výpis (resp. ověřený výstup) z registru řidičů má povahu osvědčení.*“ V případě, že řidič nesouhlasí s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat

pokračování

proti provedení záznamu námitky příslušnému obecnímu úřadu a stejně tak může podat námitky proti záznamu, kterým bylo dosaženo celkového počtu 12 bodů. „Z citované právní úpravy tak vyplývá, že zatímco dosažení 12 bodů je řidiči automaticky oznámeno, pro informaci o jednotlivých záznamech bodů a aktuálním bodovém stavu musí řidič vyvinout vlastní iniciativu a podat žádost u příslušného obecního úřadu nebo kontaktního místa veřejné správy. S ohledem na skutečnost, že i jednotlivý záznam bodů do registru řidičů je trestem ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy, jeví se de lege ferenda vhodnějším, aby řidiči bylo z úřední povinnosti oznámeno i provedení jednotlivého záznamu.“

[41] V rozsudku ze dne 13. 12. 2016, č. j. 6 As 163/2016 – 39, pak Nejvyšší správní soud poznamenal, že stávající česká zákonná úprava „neukládá správním orgánům ani uvádět počet bodů, jež mají být do registru řidičů zaznamenány, ve výroku rozhodnutí o přestupku, ani informovat řidiče o celkovém počtu zaznamenaných bodů dříve, než dosáhne počtu dvanácti bodů vedoucímu k odebrání řidičského oprávnění.“ A dále vyjádřil názor, že nemá de lege lata ani de lege ferenda za nezbytné, „aby byl záznam odpovídajícího počtu bodů do registru řidičů ukládán v každém jednotlivém případě výrokem rozhodnutí o přestupku. Záznam bodů je automatickým následkem odsuzujícího rozhodnutí u přesně určených kategorií přestupků a výše zapsaných bodů je pevně dána, takže zde není prostor pro správní uvážení. Výrok rozhodnutí o záznamu bodů by tak nebyl ničím jiným než opakováním právní úpravy bez výrazného přínosu pro ochranu subjektivních práv adresáta rozhodnutí, kromě varovného účinku, jež by stěžovatelka podle svých slov i přivítala.“

[42] Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že podle § 77 zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí o přestupku obsahovat mimo jiné druh a výměru sankce. Sankcí se však podle § 11 odst. 1 téhož zákona rozumí pouze napomenutí, pokuta, zákaz činnosti, propadnutí věci nebo zákaz pobytu. Povinnost uvádět ve výroku rozhodnutí o přestupku počet bodů zákon nestanoví, a tudíž nelze přisvědčit stěžovateli, že počet uložených bodů měl být obligatorní součástí výroku. Jak plyne ze shora uvedeného, správní orgán provádějící záznam do registru řidičů neměl ani povinnost vyrozumět stěžovatele o jeho provedení.

[43] Vzhledem k tomu, že se věc tímto rozsudkem Nejvyššího správního soudu vrací zpět do fáze správního řízení v prvním stupni, kdy o ní dosud nebylo rozhodnuto, postrádá smyslu zabývat se tím, zda byl stěžovatel zkrácen na svých právech tím, že mu nebyla sdělena informace o oprávněné úřední osobě.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[44] Nejvyšší správní soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto napadený rozsudek zrušil (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). Protože již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že za použití § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil i je a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.). V něm bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu. Ten lze shrnout tak, že správní orgány nedostatečně odůvodnily výši uložené sankce a přihlédly ke dříve spáchaným přestupkům jako k přitěžující okolnosti bez toho,

aby zhodnotily, zda není možné analogicky využít institut trestního práva zahlazení odsouzení.

[45] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl, a proto musí určit náhradu nákladů celého soudního řízení. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. má úspěšný stěžovatel právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V nyní posuzované věci byly provedeny tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Mezi tyto úkony spadá převzetí a příprava zastoupení na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu] a podání žaloby a kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon přísluší částka 3100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč. Celkem tak náklady řízení tvoří součet částky 8000 Kč za soudní poplatky (3000 Kč za žalobu, 5000 Kč za kasační stížnost) a 10 200 Kč za právní služby (třikrát 3400 Kč). Protože zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny odvést, tj. o 2142 Kč. Celkovou částku ve výši 20 342 Kč je žalovaný povinen zaplatit stěžovateli v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. července 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu